

מסורת הש"ס

(א) [לעיל עו.] מנחות סה;  
(ב) יומא ד. ת. א. [לעיל עו.]  
(ג) [נבחים כח:]  
(ד) [נבחים כח:]  
(ה) [נבחים כח:]  
(ו) [נבחים כח:]  
(ז) [נבחים כח:]  
(ח) [נבחים כח:]  
(ט) [נבחים כח:]  
(י) [נבחים כח:]  
(יא) [נבחים כח:]  
(יב) [נבחים כח:]  
(יג) [נבחים כח:]  
(יד) [נבחים כח:]  
(טו) [נבחים כח:]  
(טז) [נבחים כח:]  
(יז) [נבחים כח:]  
(יח) [נבחים כח:]  
(יט) [נבחים כח:]  
(כ) [נבחים כח:]  
(כא) [נבחים כח:]  
(כב) [נבחים כח:]  
(כג) [נבחים כח:]  
(כד) [נבחים כח:]  
(כה) [נבחים כח:]  
(כו) [נבחים כח:]  
(כז) [נבחים כח:]  
(כח) [נבחים כח:]  
(כט) [נבחים כח:]  
(ל) [נבחים כח:]

הגהות הב"ח

(א) גמ' וכו' לקדש עמון  
הי ניהו שלמי ציור:  
(ב) רש"י ד"ה כל שבעה  
בפ"ק דיומא דף ה'  
מפרש וכו' שמה שלמי  
ורבינו לא בעי ודוקא  
ואינן מספקין:

מוסף רש"י

אין הציץ מרצה על  
אכילות. על טומאה  
שנענש בשר ודם וצריך מנחה  
הנאכלת, אלא על טומאת  
הדם וקמלים (דע"ר עו.)  
לפי נקט אכילות, ולעולם  
כ"ע מודו דציץ מרצה  
דקמי ציץ מרצה מ"כ ונראה  
לו לכפר עליו דם, דמצי  
(ויקרא יז) כי הים הוא  
נפשו יכפר, אין לו אלא  
דם טהור, טומא מנין מ"ל  
(שמות כח) ונשא אהרן  
וגו' והוא דם קמייר  
דמצי לנצח ללש, והוא  
מצי ונראה, מה הלא דם  
אף הים דם, ואין לו  
אלא דם, מנין לרבות כל  
הטובים, מ"ל לכל מנחת  
קדשים וגו' (מנחות כח.)  
אחד זה ואחד זה.  
כח דיום הכפורים וכן  
דפריה, מנין עליו כל  
שבעה. ימי השמיטה  
מכל חטאות שהיו שם.  
מכל פרה ופרה היו טומאין  
קלם למנחתן מן האפר  
בחל, כך שטעו במסכת  
פריה (פ"ג מ"ח) ואי  
שטעו אפר פרה של משה  
לא כלל (ויחא ד. ת.)

מוסף תוספות

א. על ידי רבינו ציץ. מוס'  
אמין.

רבינו חננאל

אלא לא קשיא כי קמי  
דברי ר' יהושע תרתי  
בקרוב יחיד אבל בקרבן  
צבור הוא ומנחות אפילו  
חדא פני ליה, ומתני' בקרבן  
צבור הוא ומנחות ברתני'  
יחיד. ואיתנין למימר מתני'  
דלא כח' ויסי דתני אין  
הציץ מרצה על אכילות  
ור' יוסי סבר לה כר'  
יהושע דאמר תרתי בעינן.  
והחזיק לא ללעול ר' יוסי  
בא כר' אליעזר סבירא  
ליה דאמר דם אצ"פ שאין  
בשר והוא דקא מופלגי  
בציץ מרצה על אכילות  
בא פליגי, ר' אליעזר סבר  
הציץ מרצה על אכילות  
וכיון דמרצו לאכילה הוא  
דקא (והטתור) [ונטתור]  
חשוב הוא ואי חשיב עליה  
למכילי חורן לזמנו אצ"פ  
הוא טמא קבעא עליה  
חושבתו בפיגול, ואי אכיל  
ליה מקדש לאו בר מעילה  
הוא דאכילת מעילה היא.  
ור' יוסי סבר לא מרצה  
ציץ ולא משוי ליה טהור  
ולא קבע עליו בפיגול ולא

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

ע"ה.

עין משפט  
ג'ר מצוה

מא א"י פ"א מלכות  
פסולי מוקדשין הלכה  
לל:  
מב ב מ"י פ"א מל'  
עונות ויס הכפרים  
הלכה ד:

רבינו חננאל (תוסף)

מפיק ליה מירי מעילה.  
ואקשין נתי נמי דר' יוסי  
כר' אליעזר סבירא ליה  
דאמר דם אצ"פ שאין  
בשר (בשלמים) [בשלמא]  
ובזחים איכא דם, עומר  
נמי איכא קומץ, לחם  
הפנים נמי איכא בויכין,  
אלא שתי הלחם מאי  
טעמא, וכי תימא איכא  
נמי להנין שלמי הבאין  
עמון, אי [תכין] היינו  
זבחי שלמי ציבור והיו  
להו [אברעה] ואנן חמשה  
תנן. ושניין אלא קסבר  
ר' יוסי טומאה הותרה  
היא בצבור. איני דסבר  
ר' יוסי הותר היא בצבור.  
והנתיב אחד זה ואחד זה  
דעליו כל שבעה מכל  
חטאות שהיו שם. פי'  
[כיון] כהן הדרג שרצה  
למשום ביום הכפורים, בין  
כהן השרוף את הפרה,  
היו מוין עליהם כל שבעת  
הימים שהיו מפרשין אותן  
מכל אפר הפרות שהיו  
שם שנעשו מימות משה  
ועד אותו זמן, ואסיקנא  
במחלוקת אחרת וימא דר'  
יוסי טומאה דחיה בצבור  
הוא דאית ליה. ואמרנן  
אלא מחזורת מתני' דלא  
כר' יוסי. וירושלמי בין  
למאן דאמר הלחם עיקר  
בין למאן דאמר כבשים  
עיקר ארבעה אינון תונא  
חש להון וקרינן חמשה.  
ואקשין היכי קמי ר'  
יוסי במלתא דפליגי ר'  
אליעזר ור' יהושע זה  
פוסל זה מכשיר ואומר  
ר' יוסי רואה אני דברי זה  
ודברי זה. [וכן] יש אמת  
בשני דרכים המכשירין  
זה את זה. ופריקין האי  
דקאמר רואה אני לאו  
משום דקא מודה להו,  
אלא הכי קאמר, רואה אני  
דברי ר' אליעזר בזבחים  
לכומר טעמיה במנחות  
כטעמיה בזבחים, כי היכי  
דפליגי בהאי פליגי בהאי  
וכן ר' יהושע. ונדחה האי  
דפליגי על ר' אליעזר, היכי  
קמי רואה אני דברי ר'  
אליעזר במא דפליגי עליה.  
אלא רואה אני דברי ר'  
אליעזר בצבור מאי טעמא  
משום דטומאה הותר הוא  
בצבור. והא ר' יוסי טומאה  
דחיה היא שמעין ליה.  
ותוב הכי ר' יהושע פליג  
עליו והא אוקימנא לעילא  
דאפילו ר' יהושע מודה  
בצבור דם אצ"פ שאין  
בשר ולפיכך איתוקמא  
מתניתין כותיה.

הא לא קשיא הא ביחיד והא בציבור. פי' בקונטרס דסבירא לן  
טומאה הותרה בציבור וקשה דה"ל למימר אלא קסבר רבי  
יהושע טומאה הותרה בציבור דמסיק לעיל דקסבר ציץ מרצה על  
אכילות ועוד היכי קאמר בסמוך נמא דלא כרבי יוסי דאמר אין הציץ  
מרצה על אכילות מהאי טעמא גופיה  
דטומאה הותרה בציבור דאוקימנא  
כרבי יהושע אתי נמי כר' יוסי  
דקאמר נמי לנפוק ונראה לר"י  
לעולם סבירא ליה טומאה דחיה  
אלא דסבירא ליה דהציץ מרצה על  
אכילות וביחיד למתלה לא זירוק  
מדברנן ופסולה דקמי היינו למתלה  
הלכך בציבור צולין למתלה<sup>א</sup> ואם  
תאמר ומאי איכא צין ציבור ליחיד  
הואיל ומדאורייתא צייד נמי זורק  
למתלה יש לומר טומאה הגוף איכא  
דינייהו דלציבור דחיה צייד לא דחיה:  
**מב** דרבי יוסי כרבי יהושע  
ס"ה. ממה להצ"ח  
מנא ליה הא דילמא כר' אליעזר  
סבירא ליה ואין הציץ מרצה על  
אכילות נפקא מינה לשתי הלחם:  
**והא** עיקר קראי בזבחים בתביי. איכא  
מינה לר"י לרש לקש דאמר  
במנחות פרק קמא (דף טו.) שירים  
שסברו צין קמינה להקטירה אין  
מקטיר קומץ עליהן ארבעה קראי  
במנחות כמיצי דבזבחים כיון  
שנשחית מית צער זורק את הדם  
ושמעה הסם דעמיהו מקרא דמצי  
המנחה מיהו לרבי יוחנן דפליג  
עליה הסם אתי שפיר:  
הא

מכל חטאות שהיו שם דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר דאין מוין עליו אלא  
שלישי ושביעי בלבד ואם סלקא דעתך קסבר רבי יוסי טומאה הותרה  
בציבור למה לי הוזהר כלל אלא מחזורתא מתני' דלא כרבי יוסי א"ל רב  
פפא לאבוי ורבי יוסי שטרא מזכי לבי תרי הוא דתנאי א"ר יוסי רואה אני  
את דברי רבי אליעזר בזבחים ודברי רבי יהושע בזבחים ודברי רבי אליעזר  
במנחות ודברי רבי יהושע במנחות דברי רבי אליעזר בזבחים שהיה אומר  
דם אע"פ שאין בשר דברי רבי יהושע בזבחים שהיה אומר אם אין דם אין  
בשר אם אין בשר אין דם דברי רבי אליעזר במנחות שהיה אומר קומץ  
אע"פ שאין שם שירים ודברי רבי יהושע במנחות שהיה אומר אם אין  
שם שירים אין קומץ אם אין קומץ אין שירים א"ל מסתברא קאמר כי קאי  
בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי במנחות קאי  
במנחות אמר מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים א"ל  
התינו כי קאי בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי  
במנחות דעיקר קראי כי כתיבי בזבחים כתיבי אלא כי קאי במנחות ואמר  
מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים והא עיקר קראי  
בזבחים הוא דכתיבי אלא לא קשיא רואה אני את דברי ר' אליעזר בנטמא  
ודברי רבי יהושע באבוד ושרוף בנטמא מ"ט משום דמרצי ציץ הא שמעת  
ליה לרבי יוסי דאמר אין הציץ מרצה על אכילות אלא לא קשיא רואה אני  
את דברי רבי אליעזר בציבור רואה אני את דברי רבי יהושע ביחיד בציבור  
מ"ט משום דטומאה הותרה בציבור חדא דשמעת ליה לר' יוסי דאמר טומאה  
דחיה היא בציבור ועוד אי בציבור רבי אליעזר מבשר ולא רבי יהושע  
הא

אחד זה ואחד זה. ציץ: ציץ: אחד כהן השורף את הפרה ואחד כהן גדול ציום הכפורים  
שטעוין פרישה שבעת ימים: מכל חטאות. מכל אפרי הפרות שהיו צמקש שאפר פרה של משה לא כלתה: כל שבעה. צ"ק דיומא  
[ח:] מפרש טעמא דרשאון לפרישתו שמא היום שלמי לטומאתו שמא היום ג' ימים שניטמא צמת וחששא צעלמא היא ומעלה וכן שני שמא  
שלישי ושלישי שמא שלישי (ו) ואינן מספקין כל חד וחד צו' לטומאה: הוזהר למא לי. הא קרבן דיום הכפורים דציבור הוא ודוחה  
טומאה אלא ש"מ צקושי נדחית טומאה בקרבנות ובעי ריזוי ציץ. וכיון דלא מרצי אכילות לא מיתוקם שמי הלחם דמתניתין כרבי יוסי  
ואפילו סבירא ליה דכחא סגיא דהא אפילו חדא ליכא: שטרא מזכי לבי פרי הוא. צממיה. כלומר מי ראה שטר שמוכה את המזבח ואת  
הנחתה דקאמר רבי יוסי רואה אני את דברי שניהן: מסתברא קאמר. מסתברא דפליגי בתרייהו קאמר: עיקר קראי. ועשיית עולותיה:  
בזבחים כתיבי. ובמנחות לא כתיבי ואיטריקין לאשמעי' דאפיה פליגי במנחות: ועוד ציבור ר' אליעזר הוא דמכשיר ולא ר' יהושע. צממיה:  
אלא